

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/42/2016
Identifikačné číslo spisu:	7913010048
Dátum vydania rozhodnutia:	05.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7913010048.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného C. J., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Cibere, advokátom so sídlom: M. R. Štefánika 1161/184, Trebišov, na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2016 v Bratislave, o dovolaní obvineného C. J., podaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov, z 21. novembra 2013, sp. zn. 1T 7/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 05. februára 2014, sp. zn. 4To 132/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného C. J. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 1T 7/2013, z 21. novembra 2013 bol obvinený uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 13. augusta 2012, v čase okolo 6.30 hod v P., na ul. W., na chodníku pred obytným blokom č. XXXX/XX, spoločne s už odsúdenými I. T. a E. J., napadli poškodeného T. J., nar. XX. C. XXXX tak, že ho všetci traja kopali do hrudníka, brucha a nôh, pričom už odsúdení E. J. a I. T. sa mu vyhrážali zabitím, čím tak spôsobili zranenie T. J. a to otras mozgu a otvorenú ranu vo vlasatej časti hlavy s dobou liečenia do 7 dní a následne obžalovaný C. J. prehládaval poškodenému vrecká a z ľavého zazipsovaného vrecka bundy mu odcudzil peňaženku s finančnou hotovosťou 20 eur, cestovné lístky v hodnote 67,99 eur a osobné doklady, čím mu spôsobil škodu vo výške 91,99 eur.

Za to bol obvinený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne. Súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obvineného pre

výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť zaplatiť poškodenému T. J., nar. XX. C. XXXX, škodu vo výške 91,99 eura.

Krajský súd v Košiciach na základe odvolania obvineného podaného proti rozsudku súdu prvého stupňa, uznesením, sp. zn. 4To 132/2013, z 05. februára 2014, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, a to proti výroku o vine, výroku o treste a výroku o náhrade škody, pričom napadol aj konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Žiadal, aby dovolací súd po zistení dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach. Súčasne navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutia vo výroku o vine v celom rozsahu ako nezákonné a celú vec vrátil na nové konanie Okresnému súdu Trebišov.

Obvinený podané dovolanie odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného poriadku teda, že sa proti obvinenému viedlo trestné konanie, hoci bolo neprípustné a napokon dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku, majúť za to, že odvolací súd zamietol odvolanie obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

Obvinený v podanom dovolaní namietal porušenie ústavného práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie Európskeho dohovoru o ľudských právach podľa čl. 6 ods. 3 písm. d/. Namietal výpovede poškodeného T. J., I. E. a svedkyne C. G., ktorých výpovede boli brané do úvahy napriek tomu, že títo svedkovia mali konať z pomsty voči obvinenému. Ich výpovede považoval za rozporné, pričom poukázal na to, že výpovede sa v ničom ani len čiastočne nezhodujú. Menovaní svedkovia podľa obvineného neberú do úvahy, že krivá výpoveď je trestná. Poukázal na rozpory vo výpovedi poškodeného T. J., ktorý v prvotnej výpovedi, trestnom oznámení uviedol, že mu bola vrátená peňaženka ešte v ten istý deň, chýbali mu len peniaze 20 eur. Následne pred vyšetrovateľom však začal tvrdiť, že mu chýba peňaženka, 20 eur, občiansky preukaz, kartička poistenca, cestovné lístky, evidencie dochádzky do zamestnania a na tom už zotrval. Uvedené je v inom kontexte, ako s jeho už zmenenou výpoveďou na hlavnom pojednávaní 31. októbra 2013, ktorú odôvodnil tým, že vyšetrovateľ ho naviedol na zmenu pôvodného trestného oznámenia. Zmenu vo výpovedi poškodeného podľa obvineného nemožno ignorovať či vyhodnocovať na úkor obvineného.

Obvinený ďalej namietal, že podľa výpovede poškodeného T. J. na hlavnom pojednávaní si mal poškodený pri bití kľaknúť tvárou na zem, rukami si chrániac tvár, pričom vtedy mu mal obvinený natrhnuť vrecko bundy a vybrať peňaženku. Uvedené považoval obvinený za nemožné, lebo útočníci by zasiahli priamo aj obvineného a samotná obeť by nemohla ani vidieť, kto ju olupuje, keďže tvár mala obrátenú k zemi. Obvinený sa dožadoval rekonštrukcie incidentu, aby sa preverilo či lúpežník môže v takej situácii s obeťou manipulovať. Požiadavke obvineného však nebolo vyhovené.

Dovolateľ v dovolaní namietal aj zaujatosť svedkyne C. G., ktorá ho nenávidí, nakoľko ju ešte v roku 2009 intímne ponížil a tri dni pred skutkom jej vynadal, aby vrátila prsteň jeho družke. Poukázal na rozpory vo výpovediach tejto svedkyne, ktorá v prvom výsluchu pred vyšetrovateľom 13. augusta 2012 uviedla, že zo svojho bytu videla ako vybral poškodenému peňaženku z vrecka. Po zistení, že odtiaľ incident nemohla vidieť, výpoveď zmenila tak, že prešla do bytu poškodeného a odtiaľ incident videla. Družka poškodeného, I. E. uviedla, že videla ako obvinený drží peňaženku a uteká, nevidela však, ako ju mal vziať, aj keď to malo byť niekoľko sekúnd predtým. Svedkyňa uviedla, že obvinenému potrhala tričko, keď bránila svojho druhu T. J.; tričko je však nepoškodené. Za významné obvinený považoval aj to, že druh svedkyne ako aj C. G. zhodne potvrdili, že prišla až po bitke. Nemohla teda vidieť nič, čo sa stalo predtým. Obe svedkyne zhodne uvádzajú, že peňaženka bola hnedej, resp. kakaovej farby.

Poškodený však potvrdil, že peňaženka bola modrá. Obvinený mal za pozoruhodné, že sa líšia vo farbe, keď svedkyňa G. mala peňaženku vidieť večer predtým, čo si bola požičať peniaze od poškodeného a jeho družka E. ju videla denne.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej namietal, že v konaní navrhol aj ďalších svedkov, ktorí krádež peňaženky nepotvrdzujú, a to R. E., I. T. a I. J.. Konajúci súd však obvinenému neumožnil predvolať svedkov svedčiacich v jeho prospech, a to I. T., C. T., P. T.. Tieto svedkyne neboli vypočuté, ani neboli prečítané ich výpovede z prípravného konania. V prvostupňovom konaní okrem už vypočutých svedkov žiadal predvolať ešte ďalších štyroch svedkov, výsluchy ktorých by v silnejšej miere pomohli objasniť skutkový stav a s väčšou istotou preukázať, že sa lúpeže nedopustil. Namietal tak porušenie práva na obhajobu a porušenie práva podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, podľa ktorého mal odvolací súd rozsudok zrušiť aj v druhom konaní pre podstatné chyby konania, pretože boli porušené ustanovenia, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci, čím bolo porušené právo obvineného na spravodlivé súdne konanie.

Ďalej obvinený namietal zaujatosť poškodeného a svedkov, družky poškodeného a ich rodiny, ktorí sa majú hnevať na obvineného a chceli sa mu pomstiť, keďže 11. augusta 2012 vypovedal v neprospech ich príbuzného, R. E. o bitke. R. matka, C. E. obvinenému povedala, že pôjde za to do basy a obvineného ľivo udala, že ju chcel znásilniť a na ďalší deň ho obvinila, že sa jej obnažoval. Obvinenia sa však nepreukázali. Na tretí deň, dňa 13. augusta 2012 obvineného udala O. T. za ublíženie na zdraví. Obvodný úrad Trebišov uznal obvineného len z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z 11. augusta 2012, že napadol C. E. (družku poškodeného), čo ona uviedla ako znásilnenie.

Namietal absenciu motívu lúpeže, nakoľko má značnú kriminálnu minulosť a odsedených 15 rokov. Nemohol mať dôvod olúpiť Róma žijúceho v rovnakej chudobe, ktorý pri sebe nemôže mať väčšie peniaze, navyše za prítomnosti mnohých svedkov, prizerajúcich sa incidentu. Podľa názoru obvineného sú rozhodnutia súdov založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného stavu. Skutok výtržníctva, pri ktorom nie je preukázané zmocnenie sa cudzej veci nie je kvalifikovateľný ako lúpež. Bitka s T. J. bola z dôvodu konfliktu, nie v úmysle zmocniť sa jeho vecí.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej namietal, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie a uložený trest i napriek tomu, že už bol za ten istý skutok skôr potrestaný uložením pokuty v priestupkovom konaní, a to za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, rozhodnutím Obvodného úradu Trebišov z 18. januára 2013. Tým bola porušená zásada, nebyť trestaný dvakrát za tú istú vec. Súd mal trestné stíhanie zastaviť, lebo už bolo z toho dôvodu neprípustné. Dovoľával sa tak dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného poriadku, ktorý dôvod namietal už v konaní pred súdom a preukázal rozhodnutím Obvodného úradu Trebišov. Odvolací súd tak mal aj pri druhom odvolaní a konaní o ňom zrušiť napadnutý rozsudok, resp. zastaviť trestné stíhanie, pokiaľ tak neurobil, bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku.

Záverom dovolania podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku z dôležitého dôvodu navrhol, aby vec bola prikázaná na prerokovanie inému súdu v inom kraji. Pôvodne ho prvostupňový súd neuznal za vinného z lúpeže, ale Krajský súd v Košiciach nerešpektujúc zásadu „in dubio pro reo“ a neobjektívne hodnotiac dôkaznú situáciu mu privodil odsúdenie aj za lúpež, ktorej sa nedopustil. Obvinený bol toho názoru, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, z ktorého dôvodu uvedený odvolací súd nemôže objektívne rozhodovať vo veci, ak by opätovne došlo k odvolaciemu konaniu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej len „prokurátor“). V súvislosti so svedeckými výpoveďami poškodeného T. J. a svedkov I. E. a C. G., ktoré obvinený spochybňoval uviedol, že tvrdenia obvineného uvedené v dovolaní považuje za účelové, v úmysle vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za svoje konanie. Vina odsúdeného bola podľa názoru prokurátora dostatočne preukázaná vykonaným dokazovaním v priebehu prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní, a to najmä výpoveďou poškodeného T. J., svedkyne C. G., S. T. a I. E.. Doplneným dokazovaním na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Trebišov bolo zistené, že poškodený T. J. si v

mesiaci august 2012 u zamestnávateľa, spoločnosti D., s. r. o. neuplatnil nárok na náhradu cestovného, pričom aj súd mal za to, že tento dôkaz nepriamo svedčí v neprospech obvineného, nakoľko obvinenému mali byť spoločne s peňaženkou odcudzené cestovné lístky, ktoré by si inak u zamestnávateľa uplatnil na preplatenie. Na návrh obvineného boli na hlavnom pojednávaní vypočutí aj svedkovia, ktorých výpovede mohol súd brať do úvahy len okrajovo, nakoľko svedkovia rôzne popisovali priebeh skutku, mnohí sa nevedeli vyjadriť k podrobnostiam a jeho priebehu. Každý zo svedkov však ako prvé a jednoznačne uvádzal, že peňaženku nevideli a nevideli, že ju obvinený odcudzil poškodenému. Súd tak správne vyhodnotil tieto výsluchy ako účelové.

Vzhľadom na uvedené mal prokurátor za to, že rozhodnutie napádané dovolaním je založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku za použitia správneho hmotnoprávneho ustanovenia. Navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Poškodený sa k dovolaniu obvineného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§377 Tr. por.) pred rozhodnutím o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na súde ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania.

Pokiaľ ide o obsah podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje jeho podstatnú zhodnosť s tým, čo obvinený C. J. uvádzal v odvolaní, ktoré krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Z obsahu písomného odôvodnenia dovolania i záverečného petitu je zrejmé, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, pretože dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Je preto nevyhnutné v úvode uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti

právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námieta nesprávnosti skutkových zistení, námieta proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnené dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Na dovoláciu námieta obvineného, podľa ktorého súd nevykonával výsluch svedkov R. E., I. T., I. T. či I. J., E. G. či I. J., I. T., C. T., P. T., ktorí svedkovia by svedčili v prospech obvineného dovolací súd uvádza, že rozsah dokazovania je vecou prvostupňového či odvolacieho konania. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania nie je úspešne spôsobilý naplniť ani jeden z obvineným uvádzaných dovolacích dôvodov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku je naplnený v prípade, ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, teda spôsobom upraveným Trestným poriadkom.

Dovolaťel v podanom dovolaní neuviedol žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by bol v konaní zadovážený, alebo vykonaný v rozpore so zákonom a nekonkretizoval ustanovenia Trestného zákona, ktoré mali byť podľa jeho názoru porušené. Aj uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený odôvodnil svojím nesúhlasom s rozsahom a spôsobom hodnotenia vykonaného dokazovania.

Obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného poriadku videl v tom, že sa voči nemu viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. Oba konajúce súdy porušili zásadu trestného konania „ne bis in idem“, pretože bol za totožný skutok potrestaný v priestupkovom konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie Obvodného úradu Trebišov, č. ObÚ- TV-OVVS-2013/04143, z 18. januára 2013, ktorým bol obvinený spolu s už odsúdeným I. T., nar. XX. L. XXXX, uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V predmetnej súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že je potrebné rozlišovať neprípustnosť trestného stíhania podľa § 9 Trestného poriadku a fakultatívnu možnosť zastavenia trestného stíhania prokurátorom v prípravnom konaní podľa § 215 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor môže zastaviť trestné stíhanie, ak o skutku obvineného bolo už rozhodnuté disciplinárne iným orgánom alebo orgánom príslušným na konanie o priestupku alebo o inom správnom delikte. Pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného poriadku možno subsumovať len dôvod neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku, podľa ktorého trestné stíhanie musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmieru a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené. Predmetné ustanovenie však upravuje povinnosť súdu zastaviť trestné stíhanie z dôvodu jeho neprípustnosti v prípade dvoch trestných stíhaní, pre totožný skutok, nie však neprípustnosť trestného stíhania z dôvodu potrestania obvineného v administratívnom konaní o priestupku či inom správnom delikte, ako je tomu v prípade fakultatívnej možnosti prokurátora zastaviť trestné stíhanie podľa § 215 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené dovolací súd nemal daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Trestného

poriadku.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že predmetný dovolací dôvod predpokladá nesplnenie predpokladov na rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, a teda predpokladov na zamietnutie odvolania, ktoré bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné. Obvinený videl naplnenie tohto dovolacieho dôvodu tým, že dovolací súd mal vzhľadom na rozhodnutie o uložení pokuty obvinenému v priestupkovom konaní napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a odvolacie konanie podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zastaviť. Skutočnosti namietané obvineným v dovolaní však podľa názoru dovolacieho súdu nemožno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Trestného poriadku, nakoľko predmetný dovolací dôvod predpokladá len nesprávny postup odvolacieho súdu z uvedených dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré skutočnosti však obvinený v podanom dovolaní nenamietal.

Predmetný dovolací dôvod však predpokladá len nesprávne zamietnutie odvolania odvolacím súdom výlučne z dôvodov uvedených v § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré skutočnosti obvinený v dovolaní nenamietal.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu dovolacích námietok obvineného C. J. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

O návrhu obvineného na prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku dovolací súd nerozhodoval, nakoľko dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku vzhľadom na nesplnenie dôvodov dovolania odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.